

ΠΕΡΙΠΕΓΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΔΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΣ άκουσε ξαφνικά πίσω του ένα έλαργό θόρυβο. Γύρισε άποτόμως να δει ποιος εινε και ειπε τον γραμματέα του Ροβέρτο Κέρ να στέκεται μπροστά του άκίνητος σαν στυλός.

— Άνυπτε !... Μ'ε κατασκοπεύεις, οφθαλμαίε ο κοντόσταυλος.

— Ναι, έξοχώτατε, σάς κατασκοπεύω άπάντησε ήσυχα-ήσυχα ο Ροβέρτος, κάμνοντας μιá υπόζωλια.

— 'Ο κοντόσταυλος έφρύαξε :

— Έξρεις κάθισμα πως δέν τ'όχο με τίποτα να σε κρεμάσω τώρα άμέσως ; φώναξε.

— Δέν τό πιστεύω, έξοχώτατε, ειπε άτάραχος ο Κέρ.

— Α. Έτσι ; Θές να τό κάμω άμέσως ; Τώρα θά δης σ'αυτε μαγαρισίμε-

θηκε πρό ήμερών και φρόντισα να προμηθευτώ το κεφάλι του. Δέν υπάρχει καιά σοφία πού να μη την γνωρίζω. Μά βαρεθήκα καιά τις μελέτες, Άρκετά έμαθα. Είμαι καιά μεγάλος. Θέλω να μπώ στη ζωή, στον άγώνα, στην πάλη. 'Η θά γιγίσω ή θά νικηθώ !...

— Μ' άλλους λόγους θές να φύγης ; άπ' την ύπηρεσία μου ; ειπεν ο κοντόσταυλος.

— 'Οχι έξοχώτατε.

— Θές χρήματα τότε ;

— 'Οχι.

— Τότε πού, στο διάβολο, θές να καταλήξης ; Λέγε γιατί, μιá τις πληγάς του Ιησού Χριστού, με έκουρασες !...

— Θέλω ν' άνακτιήσω τ'ά δικαιώματά μου, έξοχώτατε. Είμαι νόθος, τό ξέρω, μά άκριβώς γι' αυτό κι έπιμένω. Οί φτωχοί δέν πετούν ποτέ τά παιδιά τους στο δρόμο.

— Αηλαδή !...Θές να πής !...

— Θέλω να πώ, έξοχώτατε, ότι...

— 'Οτι κατάγεται εξ εγγενών.

— Άκριβώς.

— Πάτερ ήμών !...Τ' είν' αυτά που λές νες μου ;...'Ο έν τοις ουρανοίς !...Τρελλάθηκες !...Άγισθήτω τό όνομά σου !...Δέν σάς καταλαβαίνω πλέον.

νε !... Στάσου !...

'Ο κοντόσταυλος ειχε γίνει έξω φρενών. Οί θυμώ του αύτου ήσαν τρομεροί. Άλλοίμονο σ' εκείνους που τον έρέθιζαν !...

Μά ο Κέρ δέν φραίνονταν, νά φοβάται. Καί πριν ο κοντόσταυλος προφάσει να καλέση τους όλοφορούς του του ειπε άτάραχα :

— Θέλετε να μ' άκούσετε έξοχώτατε ;

'Η άταραξία του νέου αύτου κατέπληξε τον κοντόσταυλο. Κ' έτσι σαστισμένος ο γεροεγγενής στάθηκε και τον κτύπησε, σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά !...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΕΡ

'Ο Ροβέρτος Κέρ, ό ιδιαιτερός γραμματέας του κοντόσταυλου, δέν ήταν περισσότερο των είκοσι χρόνων, άν και φαινόταν πολύ μεγαλύτερος. Τό άνάστημά του ήταν μάλλον ύψηλό, τό χρώμα του μελαχροινό. Φαινόταν λιγνός, μά και εύκηντος και τομηρός και δραστήριος. 'Ηταν έμορφος, αλλά ή έμορφιά του ειχε κάτι το σατανικό, κάτι τό μοχθηρό και τό άγριο, κάτι που σού προξενούσε τρόμο. Τά κομμά και λευκά του χέρια έδειχναν πως ή καταγωγή του ήταν μάλλον άριστοκρατική.

'Ο Μονιμορανού τον κτύπησε κάμψη ώρα άγρια και τέλος του ειπε άπότομα και θυμωμένα :

— Έμπρός, λέγε ! Τι θές να μου πής ;

'Ο Ροβέρτος Κέρ προσποιήθηκε πως δέν κοίταξε τον άπότομο τρόπο του κοντόσταυλου. Γονάτισε κάτ'ω, του φίλησε τό χέρι και του ειπε :

— Πρώτα-πρώτα, έξοχώτατε, επιτρέψτε μου να σας ευχαριστήσω για τις εύεργεσίες που μου κάματε άπό τότε που γεννήθηκα !...

— Ευεργεσίες ; μονιμοράσε ο κοντόσταυλος. 'Οχι δά...Μη λές ύπερβολές. Κάνω βέρβια ότι μπορώ για σενα, αλλά και σ'ε με δουλεύεις, πιστά. 'Άλλ' άς τ' άφήσουμε αυτά. Κάτι άλλο ήθελες να μου πής ;

'Ο Ροβέρτος κτύπησε γύρω του με προσοχή. Παντού άπλόγνονταν γαλήνη και σιωπή. 'Ολόκληρος ο πάργος φαινόταν έρημος. Οί όλοφοροί κοιμόντουσαν.

Βέβαιος καιά ο νέος ότι κανεις δέν τους άκουγε, μά και λιγάκι όχρως μόλαταινα, ειπε στον κοντόσταυλο :

— Πρό είκοσι χρόνων, έξοχώτατε, βρήκατε πεταγμένο στο δρόμο ένα βρέφος. Τό βρέφος αυτό, τό έρημο και δυστυχισμένο, τό περιμάζεψατε, τό αναθρεψατε και τό μεγαλώσατε. Τό βρέφος αυτό, έξοχώτατε, είν' έγώ !...Χρόνια δλόκληρα τώρα ερευνήσα με πείσιμα για να μάθω τους γονείς μου, μά δέν κατορθώσα τίποτα. 'Η άπελπισία για την άποτυχία μου αύτη, μ' έρριξε στη μελέτη. Διάβασα τά πάντα, έμελέτησα τά πάντα, χρόνια και χρόνια τώρα. Χτές τά μεσάνυχτα άκόμη ένώ όλοι κοιμόντουσαν έγώ με τον Άμβρόσιο Παρέ έξετάζαμε τον εγκέφαλο ένός καταδικού που καρατομή-

Λευκή Βάζα

— 'Υπό έναν μόνον όρον, να με βοηθήσετε ν' ανέλθω.

Και δέν θά σ' έφρόβιζε τίποτε ; Θάκανες ό, τι κι' αν σε δικάζα :

— Δέν με φοβίζει τίποτε.

'Ο κοντόσταυλος δισταξε άκόμη. Νόμιζε πως βρισκονταν στο χείλος άβύσσου. Έξαφνα τό βλέμμα του έπεσε στην εικόνα της Άρτεμιδος Βιλλανδρόφ. Θυμήθηκε την άτιμία του Σίμωνος Βάζα. Τά δόντια του έτριξαν με λύσσα :

— Άκουσε ειπε :

Είχεν άποφασίσει !...

— Σάς άκούω αθόνητα, ειπεν ο Ροβέρτος.

— Έχεις μίσησε ποτέ ;

— Ναι, μισώ την άγνοστη μητέρα μου και τον άτιμο πατέρα που μ' έγέννησε και μ' έρριξαν στους δρόμους.

— Άγάπησε ποτέ ;

— Ουδέποτε.

— Τότε δέν θά μ' έννοήσης ποτέ, ψιθύρισε ο κοντόσταυλος άπαγοητευμένα.

— Ναι, δέν αγάπησα, ποτέ, ειπεν ο Ροβέρτος, αλλά ξέρω καλιά τι θά πη

(Άκολουθεί)

